

Ο ΣΑΚΚΟΥΛΕΣ

ἄσημότερος τῶν ἀπὸ καταβολῆς Ἀθηναϊκῶν τύπων, καὶ ὅμως ὁ ἐνδοξότερος, γνωστότερος καὶ πλέον ξυλοκοπούμενος, ἐνίοτε δὲ καὶ ξυλοκοπῶν. Εἶνε ἄσημος διότι εἶνε μόνον τεμπέλης. Καὶ εἶνε ἐνδοξὸς ἀκριβῶς διότι εἶνε τεμπέλης. Ἀφότου τῷ 1898 ἔρριψε τὸ ἀπόφθεγμα ὅτι πόλις διακοσίων χιλιάδων κατοίκων, ὡς αἱ Ἀθῆναι, εἶνε περιττὸν νὰ ὑπάρχη ἐὰν δὲν δύναται νὰ συντηρήσῃ ἓνα τεμπέλην, ἔγινε πανελλήνιος τύπος, καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν σπανίων ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπορρέει ὀλόκληρος καὶ αὐθύρπακτος φιλοσοφία περὶ τοῦ ζῆν. Ἐκτοτε πληρῶνεται διὰ τὸ ἀπόφθεγμά του, καὶ ζῆ διότι ἔτυχε νὰ ἐκστομίσῃ μίαν μόνον περίφημον ἰδέαν, ἐνῶ ἄλλοι εἶπαν περισσότερας καὶ δὲν ἔζησαν ὅπως ὁ Σακκουλές. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων τὸν ἐσχόρπισεν εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου, καὶ εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν λέξιν «Saccou-lés»! Εἶνε διεθνῆς, περισσότερον πολλῶν ἐλλήνων, οἱ ὁποῖοι μολονότι ἀπεδείχθησαν περισσότερον τεμπέληδες αὐτοῦ, παρέμειναν ἐγχώριοι, ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῶν καθορισθέντων εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τὴν ἀσπλαγγίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

δείχθησαν περισσότερον τεμπέληδες αὐτοῦ, παρέμειναν ἐγχώριοι, ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῶν καθορισθέντων εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τὴν ἀσπλαγγίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Αἱ ἑπτὰ πόλεις αἱ συνήθως ἐρίζουσαι, ἤσυχασαν εἰς τὴν περιστασιν ταύτην. Δὲν ὑπάρχει εὐτυχῶς διαφωνία περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Σακκουλέ. Μία ἐργατικὴ μικρόνησος τοῦ Αἰγαίου, ἡ Ἀμοργός, εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι παρήγαγε τὸν μέγαν τεμπέλην τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς ὁ ἴδιος εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ μαρτυρήσῃ. Ἡ ἀστυνομία πολλάκις τὸν ἐξώρισεν ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ Σακκουλὲς ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ μεγάλοι τεμπέληδες δὲν ἔχουν πατρίδα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν κοσμοπόλιν. Ἀκατανόητος ἔρωσ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, ἢ καὶ ἀπέχθεια πρὸς τὸν κόσμον, τὸν ἔκαμε νὰ στήσῃ τὴν φωλεάν του ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως. «Ἡ τρύπα τοῦ Σακκουλέ» ἐπιδεικνύεται πλέον καὶ ἀπὸ τὺς τοισερόνε; ὑπάρχουν δὲ ξένοι οἱ ὅποιοι, χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ἰκανότητα τῶν τελευταίων, τὴν ἐκλαμβάνουν ὡς ἀρχαιότητα. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔζησαν ἄεργοι καὶ τεμπέληδες τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου τῶν οἱ ἡμίονοι οἱ κουβαλήσαντες τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ζῆ καὶ ὁ Σακκουλὲς. Τὴν τρύπαν του ἐφρόντισεν, ὡς οἱ πρωτογενεῖς κάτοικοι τῶν σπηλαίων, νὰ τὴν κάμῃ ἀπρόσιτον. Τὰ χαμίνια ἔρπουσιν ἕως ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ Σακκουλὲς ἐπροστάτευσε τὴν φωλεάν διεξάγων κατὰ τῶν Γαβοιάδων μεγάλους πετροπολέμους, χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἂν μάχεται μὲ λίθους 2 ¹/₂ γιλιάδων ἐτῶν.

Ἡ ἡλικία του ἐγγίζει τὸ 40 ἔτος, ἂν δὲν τὸ ὑπερέβῃ. Εἶνε ἐγγράμματος. Διαβάζει μανιωδῶς ἐφημερίδας καὶ — μία οὐσιώδης διαφορὰ μὲ πολλοὺς ἀναγνώστας ἐν Ἑλλάδι — τὰς ἀγοράζει. Εἶνε πασίγνωστος ἢ ἀντίδρασις τοῦ γάρτου κατὰ τοῦ φύγου, διὰ τοῦτο καὶ πιστεύεται γενικῶς ὅτι τὰ εὐεργετικὰ φύλλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ ὅποια ἔνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ ἀπροχώρητον τοῦ μεγέθους, ἀνεπλήρωσταν ἐπαρκῶς εἰς τὸν Σακκουλέν τὴν ἔλλειψιν ἀνδρομήδας. Δευτέρα μανία του εἶνε ἡ ἀφθόνως λαδωμένη χωρίστρα, τὴν ὁποίαν μετὰ προσοχῆς διατηρεῖ. Τρίτη δὲ ἰδιοτροπία τοῦ ἀνδρός, ἡ περιεργότερα ὄλων, εἶνε νὰ συλλέγῃ ἀργυρὰ τάλληρα ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ἐκ τούτου καὶ ἡ «τρύπα τοῦ Σακκουλέ» λαμβάνει εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ τὸ μυστήριον σπηλαίου θησαυρίζοντος δράκοντος.

Ἡ ἀμεροληψία τοῦ ἱστορικοῦ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ Κωνσταντίνου Σακκουλέ, ὅτι δηλαδὴ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις, εἶνε ἄγαμος, καὶ δὲν ψηφίζει. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖτερον ἔργον του εἶνε ὅτι ἀνεκήρυξε τὴν τεμπελιάν ὡς ἐπάγγελμα. Ἀπέδειξε δὲ ὅτι εἶνε πράγματι ἐπάγγελμα καὶ τόσον μάλιστα προσοδοφόρον, ὥστε ἡ δε-

κάρα ἢ εἰσπραττομένη ἀπὸ τὸν Σακκουλέν, δύναται νὰ καταλογισθῇ ὡς ὁ μόνος ἄμετος φόρος τὸν ὁποῖον ἀγογγύτως καταβάλλει ὁ ἐλληνικὸς λαός.

Α Π Ι Σ Τ Ι Α

«Πολλὰ ἄρα Ὀμήρου ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ
 »ἐπαινεσόμεθα . . . οὐδὲ Αἰσχύλου, ὅταν φῆ ἡ Θέ-
 »τις τὸν Ἀπόλλω ἐν ταῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα

«ἐνδαιεῖσθαι τὰς εἰς εὐπαιδίας
 »νόσων τ' ἀπίρους καὶ μακροαῖωνας βίους.
 »Σύμπαιτα τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 »παιῶν' ἐπενφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
 »Κἀγὼ τὸ Φοῖβον θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 »ἤλιπζον εἶναι, μαντικῆ βρύον τέχνη.
 »Ὁ δ' αὐτὸς ὑμῶν .
 » . . . αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 »τὸν παῖδα ἰὸν ἐμόν».

[Πλάτων, Πολιτείας Β'.]

ΣΑΝ πάντρευαν τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα
 σκώθηκε ὁ Ἀπόλλων στὸ λαμπρὸ τραπέζι
 τοῦ γάμου, καὶ μυχάρισε τοὺς νεονύμφους
 γιὰ τὸν βλαστὸ ποῦ θάβγαине ἀπ' τὴν ἐνωσί των.
 Εἶπε· ποτὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θάγγιξῃ
 καὶ θάγῃ μακρὴν ζωή. — Αὐτὰ σὰν εἶπε,
 ἡ Θέτις χάρηκε πολὺ, γιατί τὰ λόγια
 τοῦ Ἀπόλλωνος ποῦ γνῶριζ' ἀπὸ προφητεῖας
 τὴν φάνηκν ἐγγύησις γιὰ τὸ παιδί της.
 Κι' ὅταν μεγάλωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἦταν
 τῆς Θεσσαλίας ἔπαινος ἡ ἐμορφιά του,
 ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὴν ὀμιλία θυμοῦνταν.
 Ἄλλὰ μιὰ μέρα ἦλθν γέροι μὲ εἰδήσεις,
 καὶ εἶπαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέως στὴν Τροία.